

og et naturligt krav på, at beslutningerne blev truffet så tæt på som muligt.

Det var ikke danskerne. For danskerne gælder der i statsministerens verden helt andre regler. Der kan man rolig fifle løs. Andre har brugt udtrykket i dag, og det er fuldstændig korrekt, at det, der foregår omkring retsforbeholdet, er fifleri. På deres vegne kan man rolig skrive under på, hvad det skal være. Om det så er at lægge hele den danske beslutningsproces over i et fremmed parlament i en helt ny statsdannelse, som truer landets frihed og selvstændighed.

For det er jo det, vi taler om, må jeg sige til statsministeren. Det er jo en forfatning, vi taler om. Uanset statsministeren med sædvanlig ordekvilibrisme kalder det en traktat. Det ved statsministeren selvfølgelig godt, og derfor er det ikke helt ærligt, når ikke der bruges de rigtige ord om forfatningen.

Der mener jeg faktisk, at Socialdemokraternes hr. Henrik Dam Kristensen har udtrykt det mere korrekt og ærligt, da han kaldte det, vi skulle ud i, for et helt nyt fundament for Europa. Ikke helt det indtryk, man fik af statsministerens tale, hvor det nærmest lød, som om det var nogle småjusteringer, vi skulle igennem, der ikke havde den store betydning, og noget, der bare sådan lige skulle ordnes.

Mon man havde brugt knap to år og oceaner af ressourcer og energi på i noget nær 100 halv-ændagsmøder i Bruxelles at samle 100 parlamentarikere fra hele EU med Giscard d'Estaing i spidsen efterfulgt af topmøde på topmøde, hvis det hele bare var sådan uden betydning?

Det virker, som om statsminister ikke ved, at vedtages EU-forfatningen, så får EU en statsliggende karakter med regler for, hvordan EU-staten, Den Europæiske Union, skal regeres; at man vil påtvinge os en EU-præsident, der skal være vores overhoved; at EU-staten skal kunne straffe os, hvis vi overtræder EU-statens værdier; at vi kun kan få lov at melde ud, hvis de andre giver lov.

Jeg tror godt, statsministeren ved det, men det må da også gøre indtryk. Nej, lad os få den gode, gamle statsminister tilbage med de danske synspunkter, han havde, mens han endnu var formand for Venstres Ungdom.

Jeg har i øvrigt mange gange bedt statsministeren, om han ikke godt ville fortælle danskerne, hvad der skal ske, efter at danskerne har stemt nej til EU-forfatningen. Men der er gledet udenom; man har ikke villet svare.

Det kan være, det hjælper, hvis jeg nu gentager mit spørgsmål direkte her fra Folketingets talerstol, for jeg mener, at vi danskere har krav på at få at vide, hvad plan B er. Jeg kunne godt tænke mig at kalde den plan A, men lad os nu bare kalde den plan B. Vil statsministeren være venlig at fortælle, hvad der kommer til at ske efter et dansk nej?

Og mens jeg er ved EU, så skal der ikke herske tvivl om, at den arbejdsløshed, som desværre er stigende – ikke katastrofalt, ikke uoverskueligt, men dog stigende – naturligvis bør betyde bekymring for alle politikere, der sidder i Folketinget.

Derfor synes jeg, at det er underligt, at stort set alle andre partier har accepteret, at man bare åbner for østeuropæisk arbejdskraft allerede fra maj måned næste år. Det betyder uvægerligt, at den arbejdsløshed, der desværre er i stigning, bliver yderligere eksplosiv. Det er ærgerligt, at regeringen ikke har villet lytte til Dansk Folkeparti på det her område og indføre en syvårig overgangsordning, for at landene kunne komme på fode, sådan som Østrig og Tyskland har gjort. Vi har lov til det, vi har ret til det.

I sin åbningstale lagde statsministeren megen vægt på vigtigheden af, at Danmark har nogle ordentlige folkeskoler og i det hele taget nogle ordentlige uddannelsesinstitutioner. Vi kan ikke have, at danske skolebørn sækker agterud i forhold til skolebørn i andre lande. Det er pinligt for et land som Danmark. Når det gælder uddannelse, kan ambitionen ikke være høj nok. Og når det gælder uddannelse og børn og unges dygtighed, må målsætningen være, at Danmark selvfølgelig har meget bedre uddannede børn og unge. Den selvfølgelig kan vi vel ikke blive uenige om.

Vi kan heller ikke blive uenige om, at det er fagligheden, det drejer sig om i skolen. Børnene skal simpelt hen lære noget. De skal lære at regne; de skal lære at læse; de skal lære at skrive. Og så skal de have en ordentlig paratviden, så de kan tale med om tingene, så de kan blive en styrke for det samfund, de går ud i efter skolen, så de kan medvirke og give deres bidrag til folkestyrets udvikling.

Kl. 14.15

Lærerne har noget at fortælle, en viden at videregive, og eleverne gør klogt i at høre efter, for så bliver de selv dygtigere. Men at laste lærerne alene for de dårligdomme, der har sneget sig ind i skolerne i de sidste årtier, er nok ikke helt rigtigt. Der er mange lærere, der er gode, der er til